

Arrest

nr. 180 244 van 27 december 2016
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 december 2016 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is thans de bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [G.]

[...]

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 13.08.2008 (bijlage 13 van 13.08.2008), 13.02.2013 (bijlage 13 van 13.02.2013), 23.10.2014 (bijlage 20 van 17.10.2014), 22.05.2015 (bijlage 20 van 20.05.2015), 24.12.2015 (bijlage 20 van 16.12.2015), 25.08.2016 (bijlage 20 van 12.08.2016) en een bevel dat hem aangetekend werd verstuurd op 22.11.2013 (bijlage 13qq van 19.11.2013).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam volgens zijn asielverklaring op 4.11.2006 België binnen.

Betrokkene heeft op 25.02.2013 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 7.11.2013.

Betrokkene ontving vervolgens op 22.11.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 19.11.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22.07.2014.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene deed twee maal een huwelijksaanvraag met mevrouw [D. B.] [°xx.xx.1958], die de Belgische nationaliteit heeft. Beide huwelijksaanvragen werden geweigerd nadat werd vastgesteld dat het huwelijk niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Betrokkene huwde toch met mevrouw [D. B.] op 7.04.2014 te Mechelen.

Betrokkene deed vervolgens tot vier maal toe aan een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn echtgenote. Deze aanvragen werden allen geweigerd. De beslissingen werden betekend aan betrokkene samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 23.10.2014 (bijlage 20 van

17.10.2014), 22.05.2015 (bijlage 20 van 20.05.2015), 24.12.2015 (bijlage 20 van 16.12.2015), 25.08.2016 (bijlage 20 van 12.08.2016).

Het feit dat betrokkene gehuwd is en samenwoont met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft verkregen, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Betrokkene echtgenote kan betrokkene regelmatig komen bezoeken in Turkije en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Turkije vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en het huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene werd door de gemeente Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 15 en 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat zijn aanhouding en opsluiting niet wettig zijn, nu hij geen toestemming gaf tot het betreden van de woning en de politie niet in het bezit was van een huiszoekingsbevel of andere wettelijke toelating om hem thuis op te pakken.

De Raad stelt vast dat deze grief onontvankelijk is aangezien de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de vasthouding of de wijze waarop verzoeker meegenomen is voor een vasthouding. De aangevoerde schendingen zijn prima facie onontvankelijk.

3.3.2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 27, § 3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 5 van het EVRM.

Andermaal dringt de vaststelling zich op dat de uiteenzetting bij het middel zich geheel richt tegen de maatregel tot vasthouding die in de bestreden akte ligt besloten. De Raad herhaalt dat hij ter zake geen rechtsmacht heeft. Verzoeker beroept zich verder weliswaar op een miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat verwijderingsmaatregelen betreft, doch een uiteenzetting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling heeft miskent, ontbreekt. Het middel is prima facie, bij gebreke van rechtsmacht van de Raad dan wel de vereiste toelichting bij het middel, onontvankelijk.

3.3.2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 20 en 21, eerste lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen verstrekt hij volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet afdoende meedeelt waarom verzoeker het land zou moeten verlaten.

De bestreden beslissing gaat gepaard is genomen ‘omdat verzoeker niet binnen de toegekend termijn aan eerdere beslissingen tot terugkeer gevolg heeft gegeven’.

Er wordt ten onrechte gesteld dat verzoeker geen enkel wettelijk motief heeft om in het Rijk te verblijven. Zijn wettelijk motief is immers artikel 40ter van de Vw.!

Zijn echtgenote heeft de Belgische nationaliteit en verzoeker heeft dus effectief een wettelijk belang om hier te blijven.

Mevr. [D. B.] heeft immers 6 kinderen uit een vorig huwelijk, die ze onmogelijk hier kan achterlaten om verzoeker in Turkije te vervoegen. Zij heeft ook een dozijn kleinkinderen die aan haar zijn gehecht.

Naar analogie met het arrest 161.497 van de RVV van 8 februari 2016 roept verzoeker ook de schending in van de artikelen 20 (Burgerschap van de Unie) en 21 (Vrijheid te Reizen binnen de Unie) van het VWEU en de artikelen 7 (bescherming gezinsleven) en 24 (rechten van het kind) van het Handvest van de Europese Unie:

“Samengevat kan worden vastgesteld dat het inreisverbod een verblijfsverbod omvat dat het indienen van een verblijfsaanvraag op het Belgisch grondgebied verhindert zolang het inreisverbod gelding heeft. Dit inreisverbod kent tevens een Europese dimensie. Een definitief inreisverbod houdt in principe een verplichting in om een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in het land van herkomst¹ door het geheel van deze elementen, die de inhoud en draagwijdte van het inreisverbod kenmerken, kan het opleggen van een inreisverbod aan familieleden-derdelanders in sommige omstandigheden tot gevolg hebben dat Belgen, in casu als statische Unieburgers, feitelijk worden gedwongen van de Unie in zijn geheel te verlaten zodat hen het effectieve genot van de voornaamste aan de status van de Unieburger ontleende rechten worden ontczegd. Zulke situatie kan zich voordoen wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Belg en de familie-derdelander dat onder inreisverbod staat, aangezien deze afhankelijkheid ertoe zal leiden dat de Belg als gevolg van het inreisverbod, het niet in aanmerking nemen van de verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging en de eventuele afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat erkenning wordt gehouden met het Unieburgerschap van de betrokken Belgische familieleden, in de zin van artikel 20 VWEU.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de DVZ nauwelijks tot geen rekening gehouden met het lot van de Belgische familieleden van verzoeker.

De DVZ beperkt zich ertoe te stellen dat de Belgische echtgenote van verzoeker hem regelmatig kan bezoeken in Turkije en dat ze contact kunnen houden via moderne communicatiemiddelen.

Verwerende partij gaat hier echter te kort door de bocht.

Los van de vraag of de echtgenote van verzoeker voldoende financiële middelen heeft om regelmatig naar Turkije te reizen en of zij wel zomaar verlof kan krijgen van haar werk wordt er in de bestreden beslissing met geen woord gerept over het feit dat de Belgische echtgenote van verzoeker 6 Belgische kinderen en een dozijn kleinkinderen heeft!

De DVZ houdt geen rekening met deze Belgische stiefkinderen met wie verzoeker reeds jaren een gezin vormt en met wie hij jaren heeft samengewoond.

Zowel de echtgenote als de stiefkinderen van verzoeker hebben de Belgische nationaliteit.

Noch de stiefkinderen, noch de echtgenote van verzoeker hebben nauwe banden met Turkije.

Bovendien verblijft mevrouw [D.] reeds sedert 20 jaar in België, zij heeft hier een vaste dienstbetrekking en is een terugkeer naar het land van herkomst, uit materieel opzicht, geen optie.

In die 20 jaar is zij slechts een paar keer naar haar thuisland op vakantie geweest. Zij heeft dus geen banden meer met het land van herkomst.

Over de impact van deze gegevens heeft de DVZ zich niet vergewist bij het nemen van de bestreden beslissing.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, §§ 6869).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer de Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborg en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen reeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Nu verzoeker reeds in het bezit was van meerdere attesten van immatriculatie en het bestaan van het gezinsleven niet wordt betwist, is er ongetwijfeld sprake van inmenging in het gezinsleven van verzoeker.”

3.3.2.3.2.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient op het eerste zicht te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet afdoende wordt meegedeeld waarom hij het land dient te verlaten, doch de redenen hiervoor kunnen wel degelijk op duidelijke wijze in deze beslissing worden gelezen. Zo wordt geduid dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum, waardoor er grond is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook wordt gemotiveerd dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en wel nu er sprake is van maar liefst zeven eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoeker negeerde. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat verweerder rekening hield met verzoekers verblijfsrechtelijke historiek in België alsook met het gegeven dat hij is gehuwd met een Belgische onderdaan. Verweerder motiveerde waarom hij gelet op dit gegeven nog geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhoudt. Verzoeker geeft er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van de motieven in dit verband. Prima facie blijkt een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet.

3.3.2.3.2.2. Verzoeker betoogt dat hij wel degelijk een wettig belang heeft om in België te verblijven. Hij wijst op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat zijn echtgenote de Belgische nationaliteit heeft. In de bestreden beslissing wordt evenwel aangeduid dat verzoeker tot viermaal toe een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote op deze grond indiende, doch deze aanvraag telkens werd afgewezen en hierbij ook telkens werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt verwezen naar beslissingen van 17 oktober 2014, 20 mei 2015, 16 december 2015 en 12 augustus 2016. In het kader van deze eerdere beslissingen werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat was voldaan aan de

verblijfsvoorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waardoor niet blijkt dat verzoeker is gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van deze wetsbepaling. Er blijkt niet dat verzoeker in beroep ging tegen deze beslissingen, waardoor deze thans definitief voorhanden zijn in het rechtsverkeer. Ook thans blijft verzoeker in gebreke concrete argumenten aan te brengen dat alsnog zou zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.3.2.3. Artikel 21, eerste lid van het VWEU voorziet dat elke burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. In casu wonen de betrokken gezins- of familieleden Unieburgers, in casu Belgen, in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten en blijkt niet dat zij ervan worden weerhouden om hun rechten op vrij verkeer uit te oefenen. Verzoeker verstrekt in dit verband ook geen nadere toelichting. Prima facie blijkt aldus niet dat hij zich dienstig op deze bepaling kan beroepen.

3.3.2.3.2.4. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie dat de hoedanigheid van Unieburger de primaire hoedanigheid van onderdanen van lidstaten moet zijn en dat in die omstandigheden artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, pt. 41; HvJ 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, pt. 41-42). Zulke situatie doet zich voor wanneer de nationale maatregelen tot gevolg hebben dat Unieburgers worden verplicht het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Dit criterium van de ontzegging van het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, heeft dus betrekking op gevallen die erdoor worden gekenmerkt dat de Unieburger feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten. Dit is dus een criterium van zeer bijzondere aard dat ziet op gevallen waarin, ondanks dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van staatsburgers van derde landen niet van toepassing is, uitzonderlijk geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt. De beoordeling van zulke situatie vergt een beoordeling van de feitelijke omstandigheden van elk concreet geval, waarbij alle omstandigheden van de zaak moeten worden onderzocht. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci, pt. 66-68).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat het de afhankelijkheidsverhouding is tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, die het nuttig effect van het Unieburgerschap in het geding kan brengen, aangezien deze afhankelijkheid ertoe zal leiden dat de Unieburger als gevolg van een dergelijke weigeringsbeslissing zal worden gedwongen niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S., pt. 55-56).

In casu blijkt prima facie geen afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn Belgische gezins- of familieleden in België derwijze dat deze Belgische gezins- of familieleden zouden worden gedwongen het Schengengrondgebied in zijn geheel te verlaten. Aldus blijkt niet dat verzoeker zich in casu dienstig kan beroepen op een schending van artikel 20 van het VWEU.

In zoverre verzoeker verwijst naar het arrest nr. 161.497 van de Raad van 8 februari 2016 benadrukt de Raad dat hij niet aannemelijk maakt dat de omstandigheden die tot dit arrest hebben geleid gelijkaardig zijn aan de omstandigheden die de thans voorliggende zaak kenmerken. In casu heeft verzoeker reeds tot viermaal toe een verblijfsaanvraag in België kunnen richten tot het bestuur op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doch werd deze na onderzoek telkens afgewezen. Er blijkt niet dat de verblijfsaanvragen van verzoeker die op het Belgisch grondgebied werden ingediend in het kader van gezinshereniging niet in aanmerking werden genomen omwille van een aan verzoeker opgelegd inreisverbod. Er blijkt op zich ook niet dat verzoeker voornemens is een nieuwe verblijfsaanvraag op

deze rechtsgrond in te dienen. Er blijkt aldus niet dat verzoeker dienstig naar voormeld arrest van de Raad kan verwijzen.

3.3.2.3.2.5. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker beroept zich op een gezins- of familieleven met zijn echtgenote alsook haar kinderen en kleinkinderen.

Wat specifiek het bestaan van een gezinsleven met zijn echtgenote betreft, merkt de Raad op dat dit op zich niet wordt betwist door verweerder. Ook de Raad ziet in de huidige stand van het geding geen reden om dit gezinsleven in twijfel te trekken.

Waar verzoeker zich eveneens beroept op een gezins- dan wel familieleven met de kinderen en kleinkinderen van zijn echtgenote merkt de Raad allereerst op dat de kinderen van zijn echtgenote allen meerderjarig zijn. Hij brengt geen concrete argumenten aan dat er ook wat de kinderen en kleinkinderen van zijn echtgenote betreft sprake is van beschermenswaardig gezins- of familieleven. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt ook dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Niet enkel zijn de kinderen niet van verzoeker, er blijkt ook niet dat deze zich nog in een afhankelijkheidsrelatie bevinden ten opzichte van hun moeder laat staan verzoeker. Evenmin liggen voldoende concrete elementen voor die wijzen op actuele hechte banden tussen verzoeker en de (klein)kinderen van zijn echtgenote. Een actuele samenwoning met de kinderen van zijn echtgenote blijkt ook niet of onvoldoende op basis van de voorliggende stukken. Ten overstaan van de politiediensten wees verzoeker op datum van het nemen van de bestreden beslissing ook enkel op een gezinsleven met zijn echtgenote, zonder dat hij specifiek wees op een gezinsleven met diens kinderen of kleinkinderen. Waar verzoeker van mening is dat verweerder rekening diende te houden met de gezinsband met deze kinderen en kleinkinderen van zijn echtgenote, kan het aldus prima facie volstaan vast te stellen dat verzoeker op dit punt een beschermenswaardige band onder artikel 8 van het EVRM niet met voldoende concrete elementen aantoonde. Daarenboven stelt de Raad ook vast dat verzoeker voorafgaandelijk aan de thans bestreden beslissing reeds viermaal een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met zijn echtgenote indiende, die telkenmale werd afgewezen en waarbij telkenmale ook bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Op geen enkel ogenblik ging hij tegen deze bevelen in beroep of gaf hij aan dat als gevolg van een verwijdering van het grondgebied enig probleem kon rijzen in het licht van artikel 8 van het EVRM wat de band met de kinderen of kleinkinderen van zijn echtgenote betreft. Het komt verzoeker nochtans toe ten gepaste tijde op te komen voor zijn belangen. Andermaal overtuigt hij aldus niet dat de band met de kinderen of kleinkinderen van zijn echtgenote specifiek in rekening diende te worden gebracht wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad stelt verder vast dat niet kan worden ontkend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van zijn Belgische echtgenote in België en artikel 8 van het EVRM. Hij stelde vast dat tot viermaal toe de aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van verzoeker werd geweigerd, telkens met bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder gaf verder aan dat het feit gehuwd te zijn en samen te wonen met een Belgische vrouw nog niet automatisch een recht op verblijf op het Belgische grondgebied geeft. Hij oordeelde dat een repatriëring naar het herkomstland niet in disproportionaliteit staat tot het recht op een privé- of gezinsleven en weerhoudt in casu als gevolg van de bestreden beslissing geen breuk in de gezins- of familiale relaties. Hij geeft aan dat verzoeker steeds een aanvraag om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 8 van het EVRM en zijn gezinsleven, kan indienen en dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied en een tijdelijke scheiding geen ernstig nadeel hoeft te berokkenen. Hij stelde dat de echtgenote hem regelmatig kan bezoeken in Turkije en vanuit België contact kan houden via de

moderne communicatiemiddelen. Er wordt ook nog aangeduid dat verzoeker op eender welk ogenblik gedurende de komende drie jaar een opheffing of opschorting kan vragen van het inreisverbod dat gepaard gaat met de bestreden maatregel indien een recht om in België te verblijven op basis van het gezinsleven alsnog komt vast te staan.

Andermaal stelt de Raad vast dat verzoeker blijkbaar op geen enkel ogenblik beroep instelde tegen de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die gepaard gingen met de weigering van de aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en aldus op geen enkel ogenblik aangaf dat deze eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die intussen definitief zijn geworden, in strijd zouden zijn met artikel 8 van het EVRM. Pas geconfronteerd met een op til zijnde gedwongen verwijdering van het grondgebied beroept verzoeker zich op dit verdragsartikel. Dit getuigt geenszins van een zorgvuldig handelen in hoofde van verzoeker om ten gepaste tijden op te komen tegen bepaalde maatregelen indien hij van oordeel is dat deze zijn grondrechten kunnen miskennen.

De Raad stelt in casu vast dat het een situatie van eerste toelating betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden dat er in zijn situatie sprake is van een inmenging in zijn recht op een privé- dan wel gezins- of familieleven in de zin van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Verzoeker betoogt dat zijn echtgenote zes kinderen en een dozijn kleinkinderen heeft in België en dat zij aldus in de onmogelijkheid is om verzoeker te vervoegen in Turkije. Zij stelt dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. Zoals hierboven reeds werd geded, zijn de kinderen van de echtgenote intussen allen meerderjarig en hebben deze (veelal) een eigen gezin gesticht. Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die nog wijzen op een afhankelijkheidsrelatie tussen de echtgenote enerzijds

en haar kinderen en kleinkinderen anderzijds. Aldus blijkt prima facie niet dat een element voorligt dat van aard is te wijzen op enige noemenswaardige hinderpaal voor de echtgenote om verzoeker te volgen of dat zich kan verzetten tegen de bestreden beslissing en blijkt aldus niet dat dit gegeven specifiek in rekening diende te worden gebracht of in de motivering diende te worden betrokken. Op basis van de motivering van de bestreden beslissing geeft verweerder ook aan dat verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in functie van zijn echtgenote kan indienen – er dient te worden aangenomen in toepassing van 9 van de Vreemdelingenwet – en zich in het kader hiervan kan beroepen op een positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM. Aldus geeft hij aan dat huidig bevel verzoeker slechts oplegt tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland, met de mogelijkheid terug te keren indien hij in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet overtuigt dat een positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM voorligt. Verzoeker weerlegt deze mogelijkheid niet en toont niet aan dat hij en zijn echtgenote in tussentijd niet de nodige contacten kunnen onderhouden of de echtgenote hem niet regelmatig kan bezoeken. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het ingeroepen gezinsleven van verzoeker prima facie niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). De thans bestreden beslissing verhindert verzoeker ook geenszins om, van zodra zijn echtgenote wel beschikt over de vereiste bestaansmiddelen, een visumaanvraag in te dienen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt vervolgens dat zijn echtgenote reeds 20 jaar in België verblijft en zij hier een vaste betrekking heeft. Zij stelt slechts een aantal keren in haar ‘*thisland*’ op vakantie te zijn geweest en aldaar geen banden meer te hebben. In het licht van het gegeven dat de echtgenote aldus blijkbaar oorspronkelijk afkomstig is uit Turkije kan worden aangenomen dat, zelfs al verblijft zij reeds 20 jaar in België, de taal en gebruiken aldaar voor haar nog gekend zijn. Verzoeker geeft ook aan dat zijn echtgenote nog enkele malen op vakantie is geweest in haar ‘*thisland*’, zodat wel degelijk nog minstens beperkte banden blijken met dit land. Verzoeker overtuigt aldus nog niet dat er sprake is van noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in zijn herkomstland. Het gegeven dat zijn echtgenote actueel een vaste betrekking heeft in België wordt verder niet aangetoond en daarenboven wordt hiermee ook nog niet het bewijs geleverd dat de echtgenote of verzoeker zelf door te werken in het herkomstland nog niet kunnen instaan voor hun levensonderhoud. Andermaal wijst de Raad op het gestelde in de bestreden beslissing dat verzoeker nog steeds de mogelijkheid heeft om een aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit zijn herkomstland te richten tot het bestuur, waarbij hij zich kan steunen op een positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM om in België te worden gemachtigd tot een verblijf. Het gegeven dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verhindert hem inderdaad nog niet om zich steunende op een positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM te richten tot het bestuur middels een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat hij zich hiertoe niet tijdelijk kan begeven naar zijn herkomstland en weerlegt prima facie geenszins het gestelde in de bestreden beslissing dat de echtgenote hem kan bezoeken en via de moderne communicatiemiddelen contact kan onderhouden.

De Raad benadrukt ook nog dat in casu het ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Prima facie overtuigt verzoeker op dit punt niet. Hij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat geen redelijke dan wel geen zorgvuldige belangenafweging werd doorgevoerd.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoeker nalaat in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in, of niet eerbiediging van, zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken of dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM prima facie niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.3.2.3.2.6. Artikel 7 van het Handvest stelt:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 52, derde lid van het Handvest bepaalt dat indien rechten en vrijheden, zoals opgenomen in het Handvest, overeenstemmen met rechten en vrijheden zoals gegarandeerd door het EVRM, de inhoud en draagwijdte ervan dan minstens dezelfde zijn als de inhoud en draagwijdte die door het EVRM eraan worden toegekend. Er kan bijgevolg worden volstaan met een verwijzing naar voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.3.2.7. Artikel 24 van het Handvest luidt:

“Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

De Raad benadrukt allereerst dat niet blijkt dat verzoeker zelf kinderen in België heeft. De kinderen van zijn echtgenote zijn verder allen meerderjarig. In zoverre hij doelt op de kleinkinderen van zijn echtgenote wordt opgemerkt dat niet concreet aannemelijk wordt gemaakt dat de belangen van deze kinderen dreigen te worden miskend of schade dreigen te ondervinden als gevolg van de bestreden beslissing. Er werd reeds aangegeven dat niet blijkt dat deze minderjarige kinderen nog specifiek afhankelijk zijn van de echtgenote van verzoeker laat staan verzoeker zelf, zodat ook niet blijkt dat zelfs indien de echtgenote verzoeker zou vervoegen in zijn herkomstland de belangen van deze kinderen zouden worden geschaad. Concrete elementen worden in dit verband niet aangebracht. Er blijkt niet dat de banden, via regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen, niet kunnen worden onderhouden. Een schending van artikel 24 van het Handvest blijkt prima facie niet.

3.3.2.3.2.8. In het licht van voorgaande bespreking van het middel blijkt op het eerste zicht niet dat verweer is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of enig concreet element ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Enige kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling of kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan prima facie ook niet worden vastgesteld. Een ernstig middel ontleend aan de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

3.3.2.3.2.9. Verzoeker beroept zich ten slotte op een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op inreisverboden, terwijl verzoeker in casu enkel opkomt tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt aldus niet dat verzoeker thans dienstig kan steunen op deze wetsbepaling.

3.3.2.3.2.10. Het derde middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

I. CORNELIS